

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านการทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง)

ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน

The Study of Learning Achievement in the Course of Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa Phumara Series Show by The Simpson Practical Skills Teaching Model

สุกัญญา บัวขจร¹ รจนา สุนทรานนท์² คาร์ณ สุนทรานนท์² สุทธิพร บุญส่ง³

Sukanya Boakajon¹ Ronjana Suntharanont² Khomron Suntharanont² Sutthiporn Boonsong³

¹นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขานาฏศิลป์ศึกษา ²ภาควิชานาฏศิลป์ศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์

³ภาควิชาการศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

¹ Master of Education Program in Performing Arts Education student, Faculty of Fine and Applied Arts

² Department of Performing Arts Education, Faculty of Fine and Applied Arts

³ Department of Education, Faculty of Technical Education, Rajamangala University of Technology Thanyaburi

E-mail: kamron_s@rmutt.ac.th

บทคัดย่อ

Received: January 23, 2022

Revised: March 11, 2022

Accepted: June 10, 2022

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการทักษะปฏิบัติในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของซิมป์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 18 คน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 10 คน โดยทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ชุดอุษาภุมรา จำนวน 10 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 3) แบบประเมินทักษะปฏิบัติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมป์สันหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์ทางด้านการทักษะปฏิบัติในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ของซิมป์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

คำสำคัญ : นาฏศิลป์และศิลปะการแสดง, รายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง), การแสดงชุดอุษาภุมรา

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare the learning achievement in the course of Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show of 2nd year undergraduate students in Drama and Performing Arts between before and after learning by using the Simpsons practical skills teaching model, 2) to compare the achievement of practical skills in the course of Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show between students who learned by using the Simpsons practical skills teaching model and students who learned by traditional instruction model. The sample used in the research is 2nd year undergraduate students studying in the course of Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show in the second semester of the academic year 2020, Chandrakasem Rajabhat University, 18 people, divided to the experimental group consisted of 8 people and the control group consisted of 10 people. The research instruments were 1) a test to measure the learning achievement of U-Sa-Phumara series show 10 amount, 2) Academic achievement test, 3) Practical skills assessment. The statistics used in the analysis were mean, standard deviation.

The results showed that 1) the students' learning achievement in the course of the subject Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show of the experimental group after learning by using the Simpsons practical skills teaching model was significantly higher than before learning at .05 level, 2) the practical skills in the Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara series show of the experimental group using the Simpsons practical skills teaching model were significantly higher than the control group using the traditional instructional model at .05 level.

Keywords : Dance and Drama, Navanart Rangsan 1 (Tua-nang), U-Sa-Phumara Series Show

บทนำ

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มีวัตถุประสงค์เพื่อ ผลิตบัณฑิตสาขานาฏศิลป์ และศิลปการแสดงให้เป็นศิลปินที่มีความรู้ความสามารถ ประกอบอาชีพ และดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรายวิชานาฏยวาทศาสตร์ 1 (ตัวนาง) ได้อธิบายความหมายของรายวิชาไว้ว่า ให้นักศึกษาตัวพระและตัวนางได้ศึกษาประวัติความเป็นมา ฝึกปฏิบัติงานนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ในรูปแบบการแสดงต่าง ๆ ของชุดระบำ เบ็ดเตล็ด ในลีลาของตัวนาง ผู้วิจัย

จึงเห็นว่ามีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และระบุไว้ในคำอธิบายรายวิชานาฏยวาทศาสตร์ 1 (ตัวนาง) ซึ่งเป็นการนำผลงานการแสดงนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ของนักศึกษาที่ผ่านกระบวนการการตรวจสอบจากคณะกรรมการในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มาถ่ายทอดให้แก่นักศึกษาเพื่อเป็นการอนุรักษ์ การแสดง ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะนำเอาการแสดงชุดอุษา ภูมรา ซึ่งเป็นนาฏศิลป์สร้างสรรค์ชุดหนึ่งของนักศึกษา ในปีการศึกษา 2560 นำมาถ่ายทอดให้แก่ศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ในรายวิชานาฏยวาทศาสตร์ 1 (ตัวนาง) โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะทำให้มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยในรูปแบบใหม่และเป็นการอนุรักษ์การแสดงอุษาภูมราไว้เพื่อทำให้สามารถเผยแพร่การแสดงในชุมชนและสถาบันการศึกษา (หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขานาฏศิลป์และศิลปการแสดง หลักสูตรฉบับปรับปรุง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม, 2559, น. 1)

การแสดงชุด อุษาภูมรา เป็นการแสดงประเภทระบำสร้างสรรค์มาจากประเพณีทำขวัญผึ้ง เป็นประเพณีของชาวบ้านท่าดินแดง ตำบลศรีศรีมาศ จังหวัดสุโขทัย ซึ่งต้องส่งส่วยน้ำผึ้งทดแทนการถูกเกณฑ์แรงงานตามพระราชกำหนด ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงสมัยรัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ด้วยเหตุนี้จึงต้องส่งส่วยน้ำผึ้งติดต่อกันมาเป็นเวลานาน เป็นผลให้เกิดประเพณีนี้ขึ้นเพราะชาวบ้านมีการส่งส่วยตามจำนวนที่ทางราชการกำหนด ผู้สร้างสรรค์การแสดงชุดนี้จึงศึกษาและหาข้อมูลของขั้นตอนการจัดทำประเพณีทำขวัญผึ้งตั้งแต่กระบวนการบวงสรวงเทพเทวดาทั้ง 8 ทิศ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เจ้าที่เจ้าทาง เจ้าป่าเจ้าเขา และบูชาตัวผึ้ง ตลอดจนศึกษาการเล่นขโมยรังผึ้ง ที่ชาวบ้านทำขนมแดกงาเพื่อนำมาเป็นรังผึ้งปลอมติดไว้ตามต้นไม้และแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นตำรวจ กลุ่มที่ 2 เป็นโจร หากโจรโดนตำรวจจับต้องโดนทำโทษตามกฎหมายกติกาของการละเล่น จากนั้นมีการจำลองการตีรังผึ้งโดยผู้เชี่ยวชาญให้ชม จนจบกระบวนการในพิธีทำขวัญผึ้งทุกคนในหมู่บ้านจะร่วมร้องเล่นเต้นรำและรับประทานอาหารเย็นด้วยกันอย่างอบอุ่นและมีความสุข ผู้สร้างสรรค์การแสดงชุดอุษาภูมราจึงนำกระบวนการต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาและหาข้อมูลจากประเพณีทำขวัญผึ้งนำมาสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายประกอบด้วย สไบ ชายพก ผ้าถุงตีนจก เครื่องประดับประกอบด้วย ปิ่นปักผม มวยผม สร้อยคอ เข็มขัด ต่างหู กำไลข้อมือ เครื่องดนตรีประกอบด้วย กลองม้งคละ กลองสองหน้า ปี่ใน โหม่ง ทารำประกอบด้วยทารำแม่บทใหญ่นำมาผสมผสานกับทารำในพิธีทำขวัญผึ้ง จนออกมาเป็นรูปแบบการแสดงชุด อุษาภูมรา และรูปแบบการแสดงจะแบ่งออกเป็น 3 ช่วง โดยยึดขั้นตอนในประเพณีทำขวัญผึ้ง ดังนี้ ช่วงที่ 1 นำเสนอในรูปแบบพิธีกรรม การบวงสรวงเทพเทวดาทั้ง 8 ทิศ ช่วงที่ 2 นำเสนอท่าทางลีลาเลียนแบบของตัวผึ้งทำรำและการแปรแถวที่สื่อถึงการอยู่รวมกันของผึ้ง การบิน การกระโดด เพื่อสื่อความหมายในการบูชาผึ้ง และช่วงที่ 3 เป็นการนำเสนอในรูปแบบของการเฉลิมฉลองหลังจบพิธีกรรม เพื่อแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรม ความสุข ความเป็นอยู่ และวิถีชีวิตของชาวบ้านในประเพณีทำขวัญผึ้ง

การจัดการเรียนรู้ทางด้านนาฏศิลป์ไทยส่วนใหญ่เป็นการเรียนตามแบบผู้สอน แต่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับที่มาของวัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรมในท้องถิ่น วิถีชีวิตการแต่งกาย ภาษา และดนตรีพื้นเมือง

ของสิ่งเหล่านั้นที่ผู้เรียนสนใจอยากจะศึกษา ซึ่งปรากฏอยู่ในการแสดง สิ่งเหล่านี้ได้จัดบันทึกไว้ในรูปแบบการแสดงผลนาฏศิลป์ไทยซึ่งผู้เรียนจะเรียนรู้จากกระบวนการเรียนการสอนที่หลากหลายอย่างเข้าใจเพื่อปลูกฝังและสร้างเสริมให้ผู้เรียนตระหนักถึงคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ควรใช้รูปแบบการสอนที่หลากหลายสาระการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการการวิเคราะห์ออกมาในรูปแบบของการปฏิบัติทำรำ ผู้วิจัยจึงเลือกใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเพราะเป็นรูปแบบการสอนที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ผ่านกระบวนการสอน 7 ขั้นตอน ที่มีกระบวนการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยจึงเลือกลำดับขั้นตอนและวิธีการสอนทฤษฎีของซิมพ์สันให้เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ เป็นขั้นให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำโดยให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานนั้นอย่างตั้งใจ ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหว ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม เป็นขั้นที่ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจจะใช้วิธีให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองฝึกลองดูจนกระทั่งตอบสนองได้ถูกต้อง ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถทำได้เอง เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ในขั้นนี้ผู้สอนจะนำผู้เรียนเข้าสู่กระบวนการทำรำ และการแปรแถวอย่างถูกต้องตามแบบแผนของการแสดงชุดอุษาภุมรา ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญเป็นไปได้อย่างอัตโนมัติ จนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชำนาญและสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ดังนั้นผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน คือ ผู้เรียนจะสามารถกระทำหรือแสดงออกในรูปแบบการแสดงอย่างคล่องแคล่วชำนาญ ตั้งแต่ขั้นของความคิดริเริ่ม ขั้นรับรู้ ขั้นการเตรียมความพร้อมไปจนถึงขั้นของการกระทำในด้านการปฏิบัติจนกระทั่งผู้เรียนสามารถกระทำได้อย่างชำนาญ นอกจากนั้นยังช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างสรรค์ผลงานในด้านต่าง ๆ และสามารถนำพาผู้เรียนให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ผู้วิจัยมีความตระหนักถึงคุณค่าของการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น พิธีกรรม หรือผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทย ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสรรคขึ้นมาใหม่ หรือการอนุรักษ์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ไทยที่มีอยู่แล้ว อย่างเช่น การแสดงชุดอุษาภุมราโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันที่ผู้สอนได้วิเคราะห์ถึงรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียน ผู้สอน และรายวิชา เพื่อสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในเรื่องของทักษะปฏิบัติและยังสามารถพัฒนาศักยภาพของผู้สอนในด้านการจัดรูปแบบการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดรูปแบบการสอนใหม่ ๆ ในวงการนาฏศิลป์ไทย และสามารถเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ภายใต้ทฤษฎีการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานาฏศิลป์สร้างสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏศิลป์สร้างสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงระหว่าง กลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลอง ที่เรียนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งเป็นผลให้ผู้เรียนมีองค์ความรู้ด้านประวัติความเป็นมา ความหมาย และข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการแสดงชุด อุษาภุมรา

2. นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง มีทักษะปฏิบัติ ในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติโดยผู้เรียนในกลุ่มทดลองสามารถเกิดการเรียนรู้ด้านทักษะปฏิบัติได้รวดเร็วกว่ากลุ่มควบคุมและถ่ายทอดผ่านการปฏิบัติกระบวนท่ารำ ตลอดจนการทดสอบภาคปฏิบัติได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากกว่ากลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติ

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม จำนวน 18 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 18 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 8 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 10 คน

ขอบเขตเนื้อหา

นาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ ชุด อุษาภุมรา ของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ) สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดง คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม ปีการศึกษา 2560

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- 1.1 รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน
- 1.2 รูปแบบการสอนแบบปกติ

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ เกี่ยวกับการแสดงชุด อุษาภุมรา
- 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านทักษะการปฏิบัติท่ารำการแสดงชุด อุษาภุมรา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ซึ่งมีรายละเอียดของการดำเนินการวิจัย ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) การแสดงชุดอุษาภุมราโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน และวิธีการสอนแบบปกติ จำนวน 10 แผน รวมทั้งสิ้น 40 ชั่วโมง มีค่าดัชนีความสอดคล้อง อยู่ระหว่าง 0.80 – 1.00

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุด อุษาภุมรา ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.06 – 1.00

3. แบบประเมินทักษะปฏิบัติการแสดงชุดอุษาภุมราโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของ ชิมพ์ชัน มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง .06 – 1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลอง และ จากการทดสอบทางด้านทักษะปฏิบัติระหว่างกลุ่มทดลองโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ ใช้ระยะเวลา 20 ชั่วโมง ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2564 เวลา 08.30 – 12.30 น.

1. ขั้นตอนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1 ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) กับนักเรียนกลุ่มทดลองและบันทึกผลการทดสอบไว้เป็นคะแนนสอบก่อนเรียนเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1.2 ดำเนินตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชานาฏยศาสตร์ 1 (ตัวนาง) เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษาภุมรา จำนวน 1 แผน ใช้เวลา 4 ชั่วโมง โดยใช้กิจกรรมการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย (Small Group Discussion)

1.3 นักศึกษานำเสนอใบงานที่ 1 เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุด อุษาภุมรา จากนั้นผู้สอนประเมินการนำเสนอใบงานที่ 1

1.4 ทำแบบทดสอบ (Post-test) กับกลุ่มทดลองโดยใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษาภุมรา เป็นชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนไปวิเคราะห์ข้อมูล

2. ขั้นตอนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติ

2.1 ดำเนินตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รายวิชานาฏยศาสตร์ 1 (ตัวนาง) เรื่องทักษะการปฏิบัติท่ารำการแสดงชุดอุษาภุมรา จำนวน 4 แผน ใช้เวลา 16 ชั่วโมง โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของชิมพ์ชัน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการรับรู้ เป็นขั้นให้ผู้เรียนรับรู้ในสิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนสังเกตการทำงานนั้นอย่างตั้งใจ ในขั้นนี้ผู้สอนจะอธิบายถึงประวัติความเป็นมาของการแสดงชุดอุษาภุมรา รูปแบบการสร้างสรรค์ผลงาน รวมถึงการแต่งกาย เครื่องประดับ และทรงผม

ขั้นที่ 2 ขั้นการเตรียมความพร้อม เป็นขั้นการปรับตัวให้พร้อมเพื่อการทำงานหรือการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ โดยการปรับตัวให้พร้อมที่จะทำการเคลื่อนไหว ในขั้นนี้ผู้สอนจะนำผู้เรียนเข้าสู่ท่าของเพลงและบทบาทของผู้แสดง โดยผู้สอนจะอธิบายถึง ท่าของเพลง เครื่องดนตรี และวิธีการแสดงความรู้สึกลอกมาทางสีหน้าเพื่อแสดงถึงความรู้สึกในประเพณีทำขวัญผึ้งเนื่องจากการแสดงที่ตื้นเขินจำเป็นต้องสื่อสารกับผู้ชมผ่านทางสีหน้าและอารมณ์นั้นคือสิ่งสำคัญในการแสดง

ขั้นที่ 3 ขั้นการตอบสนองภายใต้การควบคุม เป็นขั้นที่ให้โอกาสแก่ผู้เรียนในการตอบสนองต่อสิ่งที่รับรู้ ซึ่งอาจจะใช้วิธีให้ผู้เรียนเลียนแบบการกระทำ หรืออาจใช้วิธีการให้ผู้เรียนลองฝึกฝนจนกระทั่งตอบสนองได้ถูกต้อง ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนแสดงสิ่งที่รู้สึกจากการเข้าถึงพิธีกรรมของประเพณีทำขวัญผึ้ง ผ่านท่าทางการปฏิบัติ และให้ผู้เรียนเลียนแบบลีลาท่าทางของผึ้งตามความรู้สึกของตนเองเพื่อฝึกกระบวนการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นการให้ลงมือทำจนกลายเป็นกลไกที่สามารถทำได้เอง เป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ และเกิดความเชื่อมั่นในการทำสิ่งนั้น ในขั้นนี้ผู้สอนจะนำผู้เรียนเข้าสู่กระบวนการท่ารำ จังหวะ และการแปรแถวอย่างถูกต้องตามแบบแผนของการแสดงชุดอุษาภุมราตั้งแต่ ท่าที่ 1 จนจบรูปแบบการแสดง

ขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างชำนาญ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการกระทำนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถทำได้คล่องแคล่วชำนาญเป็นไปได้อย่างอัตโนมัติ จนมีความเชื่อมั่นในตนเอง ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติการแสดงชุดอุษาภุมราด้วยตนเองจากวิธีโอการแสดงชุด อุษาภุมรา โดยครูผู้สอนจะเป็นที่ปรึกษาและคอยสังเกตการณ์

ขั้นที่ 6 ขั้นการปรับปรุงและประยุกต์ใช้ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนปรับปรุงทักษะหรือการปฏิบัติให้ดียิ่งขึ้น และประยุกต์ใช้ทักษะที่ตนได้รับการพัฒนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนแต่งกายให้ถูกต้องตามรูปแบบการแสดงชุด อุษาภุมรา ทั้งเครื่องประดับและทรงผม

ขั้นที่ 7 ขั้นการคิดริเริ่ม เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชำนาญและสามารถประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่หลากหลาย ในขั้นนี้ผู้สอนจะจำลองสถานการณ์ ให้ผู้เรียนสร้างสรรค์และแก้ไขปัญหา หากเวทีการแสดงไม่ได้เป็นอย่างในห้องเรียน หรือจำนวนผู้แสดงมีจำนวนไม่เท่ากับในรูปแบบการเรียนการสอน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนคิดและแก้ไขรูปแบบการแสดงขึ้นเองตามสถานการณ์จำลองเพื่อให้ผู้เรียนได้เริ่มเกิดความคิดใหม่ ๆ ในการกระทำหรือปรับแก้รูปแบบการแสดง ให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ เพื่อฝึกกระบวนการคิดสร้างสรรค์และการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่อาจเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียน

2.2 ผู้สอนประเมินทักษะปฏิบัติทำรำตามแผนการเรียนรู้ที่ 2 – 5 โดยใช้แบบประเมินการปฏิบัติทำรำการแสดงชุดอุษาภุมรา ดังนี้

- (1) แบบประเมินการปฏิบัติทำรำ จังหวะ และรูปแบบการนำเสนอและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การแสดงชุดอุษาภุมรา ช่วงที่ 1 จำนวน 1 ฉบับ
- (2) แบบประเมินการปฏิบัติทำรำ จังหวะ และรูปแบบการนำเสนอและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การแสดงชุดอุษาภุมรา ช่วงที่ 2 จำนวน 1 ฉบับ
- (3) แบบประเมินการปฏิบัติทำรำ จังหวะ และรูปแบบการนำเสนอและการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ การแสดงชุดอุษาภุมรา ช่วงที่ 3 จำนวน 1 ฉบับ
- (4) แบบประเมินการแสดงชุดอุษาภุมรา จำนวน 1 ฉบับ

สรุปได้ว่า การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานาฏยศาสตร์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน มีผลทำให้ระบบการคิดวิเคราะห์ และกระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงานของนักศึกษาในรายวิชานาฏยศาสตร์ เป็นขั้นตอนมากขึ้น นักศึกษาสามารถเรียงลำดับการศึกษาข้อมูล และสร้างสรรค์ผลงานได้ดียิ่งขึ้น อีกทั้งครูผู้สอนได้ขั้นตอนในการสอนที่เป็นระบบมากยิ่งขึ้น เห็นได้ว่างานวิจัยเรื่องนี้ มีประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียนและผู้สอน และสามารถนำไปพัฒนาและประยุกต์ใช้ในรายวิชาอื่น ๆ ได้

ผลการวิจัย

จากการทดลองสามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผู้วิจัยเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านความรู้ เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุด อุษาภุมรา โดยการคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานาฏยศาสตร์ 1 (ตัวนาง) เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุด อุษาภุมรา โดยใช้สถิติทดสอบกลุ่มทดลองระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน (Wilcoxon Signed Ranks Test) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผู้วิจัยเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติ เรื่องการปฏิบัติทำรำการแสดง ชุด อุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน โดยการคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และ

วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) เรื่องการปฏิบัติท่ารำ การแสดงชุดอุษาภุมรา โดยใช้สถิติทดสอบระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม (Mann-Whitney Test) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง ชุดอุษาภุมราของ กลุ่มทดลอง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

การทดสอบ	<i>n</i>	$\bar{x}$	<i>SD</i>	<i>Sig.</i>
ก่อนเรียน	8	2.00	.76	.011
หลังเรียน	8	16.88	1.36	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 1 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง ก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.00 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ .76 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.88 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.36 เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ Wilcoxon Signed Ranks Test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลอง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันกับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	<i>n</i>	$\bar{x}$	<i>SD</i>	<i>Sig.</i>
กลุ่มทดลอง	8	36.88	2.64	.000
กลุ่มควบคุม	10	22.40	3.72	

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน กับกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางด้านปฏิบัติในรายวิชา นวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันของกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 36.88 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.64 และกลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.40 จากคะแนนเต็ม 40 คะแนน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.72 เมื่อทดสอบโดยใช้สถิติ Mann-Whitney Test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานวนาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา ของกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) เรื่องความรู้เกี่ยวกับการแสดงชุดอุษาภุมรา พบว่าคะแนนของกลุ่มทดลองก่อนเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) เรื่องการปฏิบัติท่ารำการแสดงชุดอุษาภุมรา โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน พบว่า นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาวิชานาฏศิลป์และศิลปการแสดงมีทักษะปฏิบัติในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ซึ่งกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมราของกลุ่มทดลองก่อนเรียนสูงกว่าหลังเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตมุข ไชยศิริ (2561) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเรื่องการร้อยลูกปัดวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิพันธ์ สุกุลหอม (2559) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้เรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียน โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ 2) ศึกษาความสามารถในการปฏิบัติเรื่องนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์โดยการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์สร้างสรรค์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะปฏิบัติ ในรายวิชานานาฏรังสรรค์ 1 (ตัวนาง) ชุดอุษาภุมรา โดยกลุ่มทดลองที่ใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑารัตน์ ดวงเทียน (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของ ซิมพ์สัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำรำ ประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองจากการใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่องการประดิษฐ์ทำรำประกอบเพลงค่านิยม 12 ประการ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับณัฐรีย์ พุกพบสุข (2563) ได้ศึกษาเรื่องผลการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันผสมผสานกับเทคนิคระดมสมองต่อทักษะปฏิบัติงาน ผลงานความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 การจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน เป็นรูปแบบการสอนที่ส่งเสริมทักษะที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานการสร้างแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันผสมผสานเทคนิคระดมสมองให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันผสมผสานเทคนิคระดมสมอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพและพัฒนามากขึ้น นักเรียนต้องการให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้งานโปรแกรมสร้างสรรค์ผลงานได้ด้วยตนเอง และผล

การศึกษาและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกปฏิบัติของซิมพ์สันผสมผสานเทคนิคระดมสมองโดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สามารถนำการจัดการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันนำไปใช้ในรายวิชาอื่น ๆ
2. การใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ผู้สอนควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย ครั้งต่อไป

- 1 ควรนำรูปแบบการจัดการจัดการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ผสมผสานกับรูปแบบการสอนอื่น ๆ ในรายวิชานาฏศิลป์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน
- 2 ควรตรวจสอบและปรับทักษะพื้นฐานของผู้เรียน เช่น การใช้นาฏศัพท์ ภาษานาฏศิลป์รวมทั้งการใช้ลำตัว ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถแตกต่างกันแล้วจึงฝึกกระบวนการท่ารำในชุดต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กฤตมุข ไซศศิริ. (2561). การพัฒนาชุดการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันเรื่องการร้อยลูกปัดวิชาการทำงานอาชีพและเทคโนโลยีสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดอ่างแก้ว (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จุฑารัตน์ ดวงเทียน. (2558). การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของซิมพ์สันร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค STAD เรื่อง การประดิษฐ์ทำประกอบเพลงคำนิยม 12 ประการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ณัฐริย พุกพสุ. (2563). ผลของการพัฒนาแบบฝึกปฏิบัติโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของซิมพ์สัน ผสมผสานเทคนิคระดมสมองต่อทักษะปฏิบัติงานผลงานความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา คอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วารสารเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 3(7), 23-24.
- ศศิธรณ์ สกลหอม. (2559). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการจัดการเรียนรู้แบบนาฏศิลป์สร้างสรรค์. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.